

MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT VOOR ONZE VROUWELIJKE JEUGD

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK—WIRTZ EN P. KEUNING

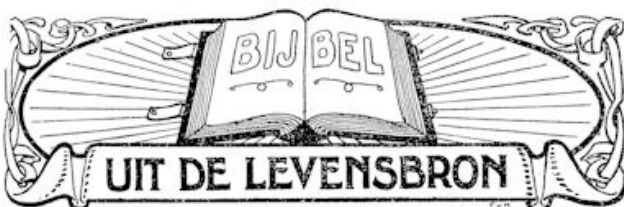
MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, H. W. VAN MARLE, A. E. A. MONGERS
H. RIEMENS, MARION VEREN, EN DE HEEREN: DR. A. DUPONT, C. A. KEUNING, C. SMEENK, DR. J. VAN DER VALK

Redactie-Adres: P. KEUNING te NIJVERDAL

Uitgever: E. J. BOSCH Jbzn. te BAARN

Verschijnt den 1^{en} en 15^{en} van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.25 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheel jaargang.

ZOEKENDE LIEFDE.

Want de Zoon des menschen is gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren was. Luk. 19 : 10.

Ja, dáárom, omdat de Zoon des menschen is gekomen om te zoeken en zalig te maken, wat verloren was, is ook Zacheüs en zijn huis zaligheid geschied. Hij was een zoon van het oude bondsvolk, een zoon Abrahams, maar ook zonen Abrahams worden alleen de zaligheid deelachtig door en in den Zoon des menschen.

In zoekende liefde erbarmt Hij zich over het verlorene.

Och, wij hebben het al zoo vaak gehoord en zoo vaak gelezen; we *voelen* er soms niet veel meer van. Maar toch is dat zich-uitstrekken naar het verlorene iets wonderlijks.

Zeker, wij weten het wel, ook onder menschen is nog barmhartigheid te vinden; Christus leert Zijn discipelen, barmhartig te zijn. En ook zij, die Christus niet kennen, bezitten nog wel vaak een algemeene menschenliefde; ongelukkigigen willen ze nog wel iets geven.

Maar als de Zoon des menschen verlorenen zal redde, moet Hij-zelf zich verloren geven. Hij stelt zich in de plaats der verlorenen. Hij draagt hun straf, gaat voor hen in den dood, daalt voor hen in het graf en de toorn Gods over de zonde neemt Hij op zich.

Want Hij zoekt het *verlorene*.

Die *verlorenen* kunnen slechts gered worden door een wonder van genade. Een kleine gift baat hen niet; een weinig medelijden is voor hen niet voldoende.

Ze zijn gansch en al *verloren*, zóó verloren, dat ze hun verlorenheid niet eens kennen. De Zoon des menschen moet hen *zoeken*, hen hun verlorenheid doen *zien*, hen noodigen en dringen en trekken, want anders zullen die

verlorenen Hem nog niet eenmaal als hun Zaligmaker aannemen.

Welk een zoekende liefde.

Verlorenen worden zalig gemaakt, schuldigen vrijgesproken.

Ja, *schuldigen!*

En wij, menschen, zijn gewoonlijk zóó, dat wij in 't beste geval, als we er niet teveel voor moeten opofferen, nog wel een weinig medelijden willen betoonen aan menschen, die buiten eigen schuld moeten lijden. Die geven we nog wel eens een aalmoes, spreken we nog wel eens een bemoedigend woordje toe. Maar, als we met *schuldigen* te doen hebben, heet het al heel gauw: Zij willen ook niet anders. Ook komt aan ons weldoen zoo spoedig een einde. 't Zien van ellende en nood verveelt ons, brengt ons in een onaangename stemming; met ons weldoen moet het toch eindelijk eens uit zijn.

En dan keeren we ons naar wat schittert en blinkt, naar de grooten en machtigen der aarde, dan bewonderen we en juichen we toe en denken, dat we al heel veel doen, als we elk jaar eens een gulden geven aan een inrichting van weldadigheid.

Zóó doen wij, menschen.

Daarom wordt er in den Bijbel, van ons, menschenzonen, ook niet veel goeds gezegd.

„Wat is de mensch, dat Gij zijner gedenkt en de zoon des menschen, dat Gij hem bezoekt.”

En wel volgt dan: „Gij hebt alles onder zijne voeten gezet”, maar in den Hebréeër-brief, waarin Psalm 8 wordt aangehaald, klinkt het dan ook verder: „Maar nu zien wij nog niet, dat hem alle dingen onderworpen zijn.”

Hoe duidelijk en scherp zegt ons niet de Bijbel, waartoe wij, menschen, gekomen zijn, zóó duidelijk en scherp, dat we wel eens zouden willen zeggen: Neen, neen, zóó erg is 't met mij niet. Dit geldt van misdadigers en verlorenen, maar van *mij* niet. Tot wij, bij 't licht van boven, duidelijk en klaar zien, dat wij, *wij* die verlorenen zijn, zóó verloren, dat we nooit hervonden zullen worden en dat wij nooit 't Vaderhuis hervinden zullen, zonder den Zoon des menschen.

Zie, *als* wij dat zien, dat weten, geldt het van ons met ontwijfelbare zekerheid, dat wij reeds gezocht worden, dat de Zoon des Menschen reeds uit is gegaan, om ons, verloren schapen, te zoeken in de woestijn. Want dat is wel het eerste gevolg van die zoekende liefde, die tot ons uitgaat, det wij *zien* en *weten*. Dat we zien en weten, verlorenen te zijn.

De Zoon des menschen is gekomen, om te zoeken en zalig te maken, wat verloren was.

De Zoon des menschen!

„Maar nu zien wij nog niet, dat hem alle dingen onderworpen zijn.”

„Maar wij zien Jezus!”

Hij is *de* Zoon des menschen; in Hem wordt het Goddelijk ideaal verwerkelijkt; Hij wordt straks als Zoon des Menschen met eere en heerlijkheid gekroond. Deze Zoon des menschen, minder dan de Engelen geworden, vanwege het lijden des doods, smaakt den dood voor alle verlorenen, die straks door Hem gered zullen worden.

Omdat Hij de Zoon des menschen is geworden, Hij, die toch ook de Zone Gods is en blijft, kan Hij verlorenen redden en wil Hij hun naderen met de blijde boodschap, dat er zaligheid voor hen is.

Hij wordt door lijden geheiligd en daarom kan Hij zijn den oversten Leidsman hunner zaligheid.

„Want èn hij, die heiligt èn zij die geheiligd worden, zijn allen uit één; om welke oorzaak hij zich niet schaamt, hen broeders te noemen.”

Daárom ook spreekt Jezus van zichzelf als van den Zoon des menschen, die gekomen is, om te zoeken en zalig te maken, wat verloren was.

O, wie die Zoon des menschen kent in Zijn zoekende liefde, buigt vol schaamte het hoofd.

Wat is er van den mensch geworden! Verloren is hij, verloren in zonde en schuld. En nooit zullen de verlorenen gevonden worden, als niet de Zoon des menschen in zoekende liefde, zich zelf stellende in de plaats der verlorenen, den dood ingaat, hen opzoekt en hen *dwingt*, om in de zaligheid in te gaan.

Wie Jezus' zoekende liefde kent, kent ook te dieper eigen verlorenheid en, wie zichzelf verloren weet, kan het buiten die zoekende liefde niet meer stellen.

Gelukkig, niemand behoeft bevreemd te zijn, om naar den Zoon des menschen te gaan. Jezus wacht niet, tot het Zacheüs zal believe, Hem in huis te noodigen. Jezus komt den zoekenden Zacheüs reeds voor en van de lippen van den Heiland klinkt het:

„Zacheüs, haast u en kom af; want Ik moet heden in uw huis blijven.”

Ja, haast u!

Jezus, de Zoon des menschen, staat en wacht en roept en noodigt, u, verlorene.

Haast u dan, om Hem te ontvangen; zet huis en hart voor Hem open.

Hij komt immers gewillig; Hij vraagt, om binnen gelaten te worden en Zijn komst is zaligheid.

Maar als wij de zaligheid deelachtig zijn geworden, die Jezus ons aanbiedt, laat ons dan ook uitgaan tot de verlorenen, om aan allen de blijde boodschap te brengen: De Zoon des menschen is gekomen, om aan verlorene menschen de zaligheid te geven. Zalig, die door Jezus gevonden wordt. K.

III.

„Geeuw toch alsjebliet niet zoo nonchalant, Frieda”, zei Marie, Frieda's zuster, geërgerd.

De aangesprokene haalde losjes de schouders op.

„D'r is immers toch geen mensch”, zei ze.

„En je moeder en ik dan?” vroeg Marie boos.

„Je bedoelt zeker je zelf alleen? Mama leest, en is dus absent.”

„Je wordt onuitstaanbaar. Ik wou, dat ma je nog een paar jaar naar een kostschool deed, om manieren te leeren.”

„Van jou zal ik ze tenminste niet leeren.”

Marie maakte zich al boos, juist wat Frieda wilde. Zelf had ze erg 't land; 't regende den ganschen middag al; ze kon niet uitgaan en er kwam geen mensch, en alleen te zijn met ma en Marie was voor haar het top-punt van verveling.

„Ik zal bij Pa over je klagen”, stootte Marie uit. „Zoo'n impertinent nest!”

Frieda schoof met een loome beweging 't stapeltje modebladen, waarin ze had zitten bladeren, opzij. Haar ellebogen leunend op 't vrijgekomen plekje; 't hoofd steunend op haar handen, keek ze met een spottend air naar Marie.

„Kind, maak je toch niet zoo boos. En dat alleen, omdat ik even geeuwde.”

„Niet daarom, maar omdat je me altijd zit te treiteren. Bij je vriendinnetjes, hè, daar kan je je wel mooi voordoen. Maar thuis, ze moesten je thuis maar eens zien! Dan zouden ze gauw genoeg van je hebben.”

„Veel dank voor je lief, zusterlijk oordeel.”

„Schei je nou haast uit?”

„Waarom? 't Wordt nou pas een beetje gezellig. Daarnet zei d'r geen mensch boe of bah.”

„Ma, bemoei u zich er toch eens mee! Zoo'n nest meent, dat ze me vrij mag beleedigen.”

Mevrouw Ter Weele, dus opgeroepen, keek met een afwezigen blik op van haar roman.

„Kinderen, kunnen jullie elkaar dan nooit met vree laten?” vroeg ze.

„'t Was hier zoo intens vervelend, ma. Als er nog eens iemand kwam! Nou moes+ ik wel met Marie beginnen. Maar zij neemt alles zoo tragisch op.”

„Ik kan niet hebben, dat ze zich zoo ongegeneerd gedraagt in huis. En als ik daar wat van zeg begint ze te treiteren. Als u haar dat toch eens verbod!”

„Frieda meent het niet zoo, wel kind? Toe, maak nou weer vrede met je zus!”

„O ma, ik ben in 't geheel niet boos. 't Was Marie, die begon. Maar om u mijn goeie wil te toonen.....”

Ze veerde op uit haar lusteloze houding, en voor Marie er om dacht sloeg ze de armen om haar hals en gaf haar een kus.

„Lieve zus, ik geef je een kus.....”